

[Hanne Severinsen]

Jeg vil i øvrigt sige til Fremskridtspartiet, at det da ville være flot, hvis Fremskridtspartiet også kunne være med, så vi kunne sige, at her er tale om et helt enigt Folketing.

Knud Lind (FP):

Der har igennem årene været afholdt et utal af miljøkonferencer af forskellig art. Den sidste Nordsøkonference blev afholdt den 24.-25. november 1987. Fællestrækket for alle disse miljøkonferencer og konventioner m.v. er, at man faktisk kører under mottoet store ord og fedt flæsk, men i øvrigt sker der egentlig ikke ret meget.

Der er som regel ingen grænser for, hvilke internationale og nationale miljøproblemer man vil løse. Når så diverse ministre og konference-deltagere kommer hjem og får tænkt sig rigtig økonomisk om, glæder man sig faktisk i sit stille sind over, at den overståede konference og målsætning kun har henstillende karakter. Man vedtog f.eks. i 1987, at udledning af farlige stoffer via floder og udledning af næringsssalte skulle halveres over de næste 10 år.

SF's ordfører, hr. Gade, nævnte ikke de 10 år heroppe fra talerstolen; der står faktisk over 10 år. Og hr. Gade mener allerede efter 3 år at kunne konstatere, at man ikke kan nå at opfylde målsætningen inden for de næste 7 år. Det er jo da meget interessant at vide, at man har sådan nogle beregninger hos SF. Hr. Gade kræver nu også ren teknologi inden for en given tidsramme og fastholdelse af forbudet mod dumpning efter den 31. december 1989.

SF arbejder faktisk imod miljøet med denne debat. Når jeg ser på alle dem, der efterhånden er rullet af stabelen, kunne jeg kalde dem tidsfordrivesdebatter. Men selv om de reelt har en skadelig virkning, kan man ikke helt kalde dem tidsfordrivesdebatter. Med denne debat og dagsordenen lægger man et pres på regeringen og sætter miljøministeren op til at være meget aggressiv på den kommende miljøkonference, den tredje i rækken. Denne meget aggressive miljømæssige adfærd kan i værste fald have den stik modsatte virkning og i bedste fald sætte Danmark uden for indflydelse i forhold til de øvrige lande.

Man skal først spørge: Hvordan gik det så i London? Ja, inden konferencen fik hr. Gade overtalte et flertal i Folketinget og regeringen til at vedtage et dagsordensforslag, som var ureali-

stisk i forhold til det, der senere blev vedtaget på denne miljøkonference; det var for aggressivt. Hvis man f.eks. ser Miljøstyrelsens redegørelse nr. 1 af 1988 om det europæiske miljøsamarbejde, skriver man på side 50:

»Under konferencen kom Danmark flere gange til at stå alene med disse synspunkter ... « – det vil altså sige de synspunkter, som man havde presset regeringen til ved sit motiverede dagsordensforslag – ... og det er svært at vurdere, om der blev opnået mere, end man kunne have forventet, såfremt den nordiske enighed var blevet fastholdt. Det blev desuden påpeget fra flere sider, at de danske krav i visse tilfælde slet ikke lod sig opfylde inden for rammerne af et moderne industrisamfund.«

Det vil reelt sige, at SF faktisk gentager fadæsen fra 1987, når man nu er kommet med et nyt forslag om motiveret dagsorden, som skal sætte miljøministeren op til den næste konference. Og hvad betyder det? Sidste gang så vi, at de mere besindige lande – herunder Norden, for sidste gang holdt man ikke den nordiske linje – var toneangivende, og det betød ganske enkelt, at Danmark blev sat uden for miljømæssig indflydelse på internationalt plan, i hvert fald på den konference. Det gentager man altså i dag.

Den eneste forskel er mig bekendt, at miljøministeren var lidt mere frit stillet i 1987; i dag er det anderledes. Og mit råd til miljøministeren er faktisk at læse Miljøstyrelsens redegørelse igennem, i særdeleshed side 50, hvor man advarer, fordi Danmark, som man siger, vil fastholde en markant profil og stille vidtrækkende krav ved konferencen.

Der var vedtaget to dagsordener, og derfor gik det faktisk ikke ret godt for Danmark på den konference, for man pressede citronen mere, end godt var. Og det bundede i, at SF på så aggressiv måde havde fået overtalte flertallet.

For det er jo sådan i dag, at denne Brundtlandvirus og dette miljøhysteri har grebet om sig i en sådan grad, at der er blevet en overbudspolitik inden for det miljømæssige område. Og det får desværre den uheldige bivirkning, at de resultater, som man egentlig kunne have opnået, bliver forskertset, fordi man rent partipolitisk kører en linje, som ikke kan bære internationalt.

Det er det, jeg advarer imod i dag, og det er også en af begrundelserne for, at vi ikke ønsker